

Az Objective-C fura szintaxisát csak a memóriakezelése übereli, komoly nehézségeket okozva azoknak, akik ismerkednek a nyelvvel.

Különösen azoknak nehéz megszokniuk, akik szemétygyűjtős világból érkeznek (Java, C#).

A kézi hajtányos memóriakezelés miatt számos kritika érte a nyelvet, és az Apple most javítani próbál a helyzeten: az iOS SDK 5-től bevezetésre kerül az ARC („Automatic Reference Counting”).

Sokan félreértik, de ez nem „garbage collection”! Csupán csak arról van szó, hogy a fordító beírja helyettünk a retain / release / autorelease utasításokat.

Az ARC egy compiler kapcsoló, amely szerencsére kikapcsolható (lásd „Apple LLVM compiler 3.0 ” szekció), így továbbra is lehet klasszikus módon kódolni - pontosabban átírás nélkül is le lehet majd fordítani a korábbi app-okat.

A dolog szépséghibája ugyanis az, hogy ha az ARC be van kapcsolva, ***minden egyes kézi retain / release hívásra hibát dob a fordító**

*!

Persze csábító lehet a dolog, különösen kezdők számára, azonban látszólag akadnak még gondok az automatikus memória-kezeléssel. Például az alacsonyabb szintű, C-és objektumokat

továbbra is a megszokott CFRelease utasítással kell felszámolni, stb.

Továbbá el sem tudom képzelni, hogyan tudna olyan hatékonyan optimalizálni, mint a kézi hajtányos módszer, ahol te mondd meg, hol akarod elengedni az objektumot (legutóbb pl. az autorelease pool-ok teljes mellőzésével sikerült negyedére csökkentenem az egyik statikus lib-em memóriefogyasztását!).

Itt egy témába vágó, részletes cikk:

<http://arstechnica.com/apple/reviews/2011/07/mac-os-x-10-7.ars/10#arc>

[SEO by Artio](#)